

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.."

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Υπό Εδαρίστου Καράς)

(Ιστορία ενός τραγικού έρωτος)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο ακόλουθος της Γαλλ. Πρεσβείας εν Μαδρίτη της Ισπανίας Κάρολος... καθήμενος μιὰ νύχτα στο παράθυρό του βλέπει έξωνα δύο ληστές να δρουν έναντιον ευγενούς διαβάτου. Αρπάζει τὸ ξίφος του, δριμύ και βοηθεῖ τὸν κινδυνεύοντα. Ἐπιστρέφουν κατόπιν εἰς τὸ δωμάτιόν του σχετίζονται, και δριμύονται ἀδελφικῆν, αἰώνιον φίλιαν. Ὁ διασωθεὶς ευγενής εἶναι ὁ κ. Σαιν Ρεμύ, ὅστις καλεῖ τὸν Κάρολον ἀπὸ μέγαρόν του διὰ νὰ συστήσῃ τὴν σύζυγόν του κόμισσαν Μάρθ.ν Σαιν Ρεμύ, μιάν τὼν πλέον φημισμένων καλλονῶν τῆς Μαδρίτης. Ὁ Κάρολος μεταβίνει πράγματι εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Κόμητος τὴν ἑπομένην και μένει θαυματούχος πρὸ τῆς ἀγγελικῆς, τῆς νεραϊδένιας ὀραϊότητος τῆς κομῆσσης, ἣ ὅποια τοῦ φέρεται ἐγκαρδίως. Αὐτὴν σκέπτεται πλέον, αὐτὴν ὀνειροπολεῖ, ὅταν λαμβάνει ἐπιστολήν, ἣ ὅποια τὸ ἀγγέλλει τὸν θάνατον τῆς μητρὸς του. Πίπτει λιπόθυμος και προσβάλλεται ὑπὸ ἐγκεφαλικῷ πυροετῷ.. Πόσας ἡμέρας διήλθεν ἐν τῷ μεταξῷ ἐν ἀρασίᾳ; Τὸ ἀννοεῖ. Πάντως συνεχόμενος εὐρίσκειται ὄχι στὸ δωμάτιόν του, ἀλλὰ εἰς τὸ μέγαρον Σαιν Ρεμύ και μένει κατάπληκτος. Ποίος τὸν μετέφερεν ἐκεῖ;

μου ἀπῆντησε τὸ δικὸ τῆς.
 — Πόσον εἶσθε ἀγαθὴ! Κυρία, ἐπιθύρσια.
 — Πὰρ' ὀλίγον νὰ σὰς χάσουμε, προσέθετε τρέμουσα ἣ κόμησα.
 — Τόσο λοιπὸν σοβαρὰ ἦσαν ἄρρωστος;..
 — Πολὺ σοβαρὰ, ἀπῆντησεν ὁ γέρο Ἰωσήφ ἐνώντιας τὰ χεῖρα του. Ἄ! Ἰησοῦ Χριστὲ! Μαρία, μητέρα τοῦ θεοῦ! Ἐφθασες καλὲ μου κύριε στὸ χεῖλος τοῦ τάφου..
 — Αἰ προσπάθειαι τῆς ἐπιστήμης ἀπέβησαν μάταιαις, εἶπεν ἕνας γέρον κύριος ὁ ὅποιος ἔμενε κοντὰ στὸ κρεβάτι μου. Εἴχατε προσβληθῆ ἀπὸ τυφοειδῆ πυροετὸ μὲ ἐγκεφαλικά συμπτώματα.
 — Ὁ δόκτωρ Ρώκ, εἶπεν ἡ Μάρθα ουσταίνουσα τὸν γηραιὸν ἐπιστήμονα. Εἶναι ἀφροισκίμως μας ψυχῇ και σώματι. Σὰς ἔσους και αὐτὸ εἶναι θαῦμα.
 — Ὡ! Ἐπιθύρσιον ὁ δόκτωρ, τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινεν ἀπὸ τὸν θεόν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
 Ἡ εὐγενῆ εἰσθημάτων τοῦ κόμητος, ὁ πρὸς τὴν Γαλλίαν ἔξω τῆς Μαρθας, ἣ πρὸς τοὺς τριάντους περιφορῆσις τῆς, διασὰ εἶχαν ἀνιβῆ μόλις πρὸ εἰκοσιεσσάρων ὡρῶν!
 Γλυκὸ, παρηγορὸ βάλσαμο χυνοῦσε σὴν πληγωμένην μου καρδίαν... Ἦσαν ὄφρατος παιᾶ... Δὲν εἶχα μητέρα νὰ μ' ἀγαπῆ. Εἶχα ἀνάγκη ἀγάθης θεοῦς...
 Σὲ ποῖα ὄμως νὰ ἔδωνα τὴ καρδίαν μου;
 Ποῖα θὰ μπορούσε νὰ μ' ἀγαπήσῃ ὁ ὀνειροῦμουν;
 Ν' ἀγαπήσῃ τὴν Μαριάναν;
 Ποῖα βλασφημία! Ὅχι, ὄχι αὐτὴν. Δὲν ὀ ἀγαπῶ, Μαριάναν! Ὅχι! Φύλαξε γι' ἄλλον τὰ μειδιὰματα και τὰ τυφοειδῆ σου βλέμματα! Δὲν τὰ θέλω, ὄφρατα ἢ Κόρη...
 Εἶχα τὰ μάτια μου προσηλωμένα σὴν εἰκόνα τῆς κομῆσσης και ἤμουν ὡς φαίνεται τόσο ἀποροφημένος θαναμαζόντας τὴν ὥστε ἐξακολουθοῦσα νὰ μιλοῦ μόνος μου μὲ χαμηλὴ φωνή. Ψιθυρίζα: — «Σὲνα ἀγαπῶ πεντάμορφη και εὐγενικὴ Κυρία! Ἡ λατρεία μου γιὰ σὲναίνα ἀγνή, ὅπως ἡ καρδιά σου. Μὴ φοβῆσαι τίποτε ἀπὸ μένα. Τὰ χεῖλιά μου μόνον λόγια θί σου ποῦν. Σὲ ἀγαπῶ!»
 ... Γατὶ σὲ ἐποποθεῖσαν ἐδῶ, μαγευτικὴ ζωγραφιά;

Ἄγαπῶ ὅπως κανεὶς δὲν ἀγαπήσεν στὸν κόσμο αὐτὸ τῆς ὑπερηφανείας, τοῦ φθόνου, τῆς λαγνείας και τῆς μαλθακότητος...» Ἐτοῖ ἐξακολουθοῦσα νὰ παραμιλοῦ ἔχοντας τὸ βλέμμα μου στηριγμένον σὴν ἔξωχῃ εἰκόνῃ, στὸν ἀγγελὸ ἐκεῖνο πού ἐβαλίεσεν πλέον σὴν καρδίαν μου. Ὅταν ἐκάλεσα δυνατώτερα τὸν Ἰωσήφ.
 Ἡ πόρτα ἀνοίξε τότε καὶ ἀντίκρουσα δύο σκυῖες, αἰ ὅποιες μ' ἐπλησίαζαν. Κυττάζοντας τας νόμισα πὼς ἡ κυρία τῆς εἰκόνης, ἡ κόμησα, κατέβηκε ἀπὸ τὴ χρυσοῦ τῆς κορνίζα και ἐρχόταν κοντὰ μου.
 Ἐποφύεσα λίγες λέξεις ἀσυνάρτητες και ἐλιποθύμησα!
 Σὲ λίνο ἄκουσα κοντὰ μου τὴ φωνὴ ἀνθρώπου ὁ ὅποιος ἔλεγε:
 — Σὰς βεβαίω, κυρία, ὅτι ὁ ἀσθενής μας ἐσώθη. Μία κορσι: χωρὶς συμπτώματα πυροετῷ και τίποτε ἄλλο. Μόνον μεγάλη ἀδυναμία παρατηρῶ τὴν ὅποια ὄμως γρηγορὰ θὰ πολεμήσουμε.
 Ἄκουσα τὴν φωνὴν τῆς κομῆσσης Μαρθας νὰ καλεῖ τὸν Ἰωσήφ ὁ ὅποιος ἄμέσως παρουσιώθηκε.
 — Ἐ λοιπὸν! Ἰωσήφ εἶπεν ἡ κόμησα, ὁ ἀσθενής μας ἐσώθη.
 — Ἄ! ἀπῆντησεν ὁ γέρο—Ἰωσήφ, ὁ θεὸς ἄκουσε τὰς παρακλήσεις μου!
 Ἡθελα ν' ἀνοιξῶ τὰ μάτια μου ἀλλ' ἐροβούμην μήπως προδοθῶ.
 Δὲν ἤθελα νὰ γάσω αὐτὸ τὸ γλυκὺ ὄνειρο, γιὰτι πραγματικῶς ὄνειρο ἦταν γιὰ μένα. Ἦμουν ἀσθενής βλασφημῶν, ἀλλὰ ἐκαταλόβηνα ὅτι κοντὰ στὸ κρεβάτι μου ἦσαν ὄφρατα φίλικὰ πρόσωπα.
 Θεέ μου! ἐπιθύρσια τέλος και ἀνοίξα τὰ μάτια μου, τὰ ὅποια ἔκλεισα ἀμύσως.
 Ἦταν ἐκεῖ ἐκείνη! ὁ ἀγαθὸς θεὸς μου τὴν ἔστειλε.
 — Ἀγαπήτε μου κύριε, ἐφῶναξεν ὁ Ἰωσήφ.
 — Ἐ! λοιπὸν κ. Κάρολε, μὲ ἐρώτησεν ἡ κόμησα, ἀλοθάνησε τὸν ἐαυτὸν ὡς καλλίτερα; Ἡ φωνὴ τῆς μὴ συνεχίσεις βαθεῖ. Ἐσῆκωσα τὸ κεφάλι μου και τὸ βλέμμα

Ναί, ἀπὸ τὸν θεόν προσέθεσεν ὁ Ἰωσήφ και ἀπὸ σὰς, κυρία πῶ ἐφροντίσατε τόσο πολὺ γιὰ τὸν κύριόν μου, τὸν ὅποιον ὀραμαίνεσθα θὰ ἐθροηγοῦσατε σήμερα.
 Ἐπῆρα τὰ χεῖρα τῆς κομῆσσης και θὰ ἔδωνα και τὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ ἀκουμπήσω γιὰ λίγο τὰ φιλῆντα χεῖλιά μου ἐπ' αὐτῶν.
 Νομίζω ὅτι λησμονεῖτε ἐμε, ἀντήχησεν ἔξωφρα ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ κόμητος Σαιν Ρεμύ.
 Κόρη, κόμη, ἐπιθύρσια.
 Ἐσώθηκες τέλος. Ἀρῆσέ με Κάρολε νὰ ὀ ἀγκαλιάσω. Ἡ ἀσθενεία σου πολὺ μὰς ἐλύπησε. Ἡ ἀδελφῆ σου Μάρθα ἔχουσ πολλά δάκρυα στὸ προσκέφαλό σου... Ἦλθεν κατόπιν κοντὰ μου νὰ μ' ἀγκαλιάσω.
 Τί ἔκανα ὥστε νὰ εἶμαι ἄξιος τόσων περιποιήσεων; ἐπιθύρσια.
 Φθάνει παιᾶ, προσέθεσεν ὁ δόκτωρ, ἄρκετα εἶπατε σήμερα. Εἶσθε ἀδύνατοι και πρέπει νὰ ἡσυχάζετε.
 — Ἀγαπήτε δόκτωρ, ἀφήσατε νὰ ονομαίησομε λίγο ἀκόμη μὲ τὸν φίλο μας, τὸν ὅποιον ἐνομίζαμε νεκρόν, εἶπεν ὁ κόμης Σαιν Ρεμύ.
 — Ὅχι, κύριε κόμη εἶπεν ὁ δόκτωρ, δὲν θὰ ἐπιτρέψω καμμίαν ἀνησυχίαν.
 — Ἐφ' ὅσον Κάρολε ὁ δόκτωρ ἐπιμένει ὀφείλομαι νὰ ὑποχωρήσω σὴν ἐπιστήμη. Θὰ σὲ ἀφήσομε μόνον και ὁ Ἰωσήφ θὰ μὴν ἄρτινος στὸ παρα. πλεύρος δωμάτιο. Νὰ εἶσαι ἡσυχὸς φίλε μου. Σὲ τέσσαρες ὄρες θὰ ἐπιστρέψω και θὰ σὲ εἶπω ὅτι καλλίτερα κατῶστασι. Ὑγίαινε φίλε μου, και γράωριζε ὅτι σὲ ἀγαποῦμε και ἐπιθυμοῦμε τὴν ταχεῖα ἀνάρρωσί σου.

Ἔμεινα μόνος.
 Πολλὰ ἔβραζα στὸν νοῦν μου και δὲν ἐβλεπα τὴ στιγμή νὰ σρωτῶ γιὰ ὄλ' αὐτὰ τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὅποιος εἶχε ἀπουσθῆ στὸ ἄλλο δωμάτιο.
 Σὲ λίγο ἔχασα τὴν ὑπομονή μου και τὸν ἐφῶναξα.
 Παρουσιάσθηκε μὲ τὸ δάχτυλό μου νὰ μου συστήσῃ δῆθεν σωπῆ.
 — Ἰωσήφ, καλὲ μου, δὲν σὲ ἐμπόδιον νὰ μιλήσ. Δὲν εἶσαι οὐ ἀσθενής... Κάθισε και διηγήσου μου τί συνέβη.
 Ὁ ὑπέρστης ἰδίσταζε.
 — Σκέψου ὅτι δὲν μου ἀπηγόρευσαν ν' ἀκούω, ἀλλὰ νὰ μιλοῦ. Ἐχεις τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ πῶ λέξι.
 — Τὸ ὑπόσχεσθε.
 — Τὸ ὑπόσχομαι.
 Ὁ Ἰωσήφ ἐπλησίασε τότε και ἄρχισε νὰ διηγῆται:
 — Ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες εἶσθε ἄρρωστος κύριε, και ἀπὸ τὴν στιγμή π' ἀρρωσθήσατε σὰς μετέφεραν ἐδῶ.
 — Ἐδῶ, στὸν Σαιν Ρεμύ τὸ μέγαρον; ῶστησα.
 — Μάλιστα, ἀπῆντησε ὁ Ἰωσήφ.
 — Ἀλλὰ πὼς μ' ἔφεραν ἐδῶ; Μίλησε λοιπὸν πρὸς Θεοῦ, ἀνυπομονῶν νὰ μάθω.
 — Δὲν θὰ μιλήσω παιᾶ ἂν ἀνησυχεῖτε ἔτσι. Θὰ σὰς διηγηθῶ μὲ ἡσυχία τὰ πάντα.
 Μίλησε λοιπὸν. Διηγήσου...
 — Λοιπὸν, κύριε, ἐπακούω. Εἴχατε λιποθυμῶσει ὅταν ὁ κ. Σαιν Ρεμύ ἦλθε νὰ σὰς ἐπισκεφθῆ!.. Ἦμουν ἰμόνος κοντὰ σας και σὰς περιποιούμουν, ὅταν ὁ κόμης μου εἶπε νὰ τρέξω στὸν λατροῦ Ρώκ γιὰτι ὑποφέρατε πολὺ. Θάξμενε σιμὰ σας ὁ ἴδιος.
 Ἐφρανα τρεχάτος και σὲ λίγο ἔφερα τὸν κ. Ρώκ. Εἴσασιτε λιπόθυμος ἀκόμη πρῶτα πού ἀνησυχῶσε πολὺ τὸν κόμητα. Ἐφοβῆσθε ὀγκεφαλικὴ ἀνεμῶρση.
 Ὁ κ. Ρώκ σὰς ἐπλησίασε και ἐβεβαίωσε ὅτι πρόκειται πραγματικὰ περὶ ἀνεμῶρσης. (Ἀκολουθεῖ)

